

Магічні ліки

Любов Кисельова

Казка для всієї родини

Мама "полетіла" рятувати бабусю на інший кінець міста — швидко, як супергерой у плащі, залишивши п'ятирічну Полінку на тата. Двері ще тихенько клацнули, а в квартирі вже стало спокійно й трохи сонно.

Тато щойно повернувся з нічної зміни в лікарні. Він виглядав як персонаж фільму про зомбі: очі напівзаплющені, волосся скуйовджене, а домашній халат висів на ньому, мов на вішалці. Але це був дуже добрий зомбі — з теплими руками й усмішкою, яка зовсім не лякала.

— Поліночко... — прохрипів він, обережно опускаючись на диван, ніби боявся розбудити самі меблі. — Дай татові рівно одну годину. Я просто закрию очі, а ти побудеш "тихою мишкою". Добре?

— Рівно одну? — уточнила Полінка, піднявши вгору вказівний пальчик, як справжній професор.

— Рівно одну, — кивнув тато. — Лікарська обіцянка.

Полінка серйозно кивнула у відповідь. Вона знала: тато — лікар, він рятує дітей. У нього є фонендоскоп, чарівні пігулки, маленький заєць у кишені й дуже розумний голос. Але зараз сам лікар захворів на "сильну втому", і це було серйозно. Надзвичайно серйозно.

Вона тихенько підійшла ближче, подивилася, як тато занурюється у сон, і прошепотіла: — Не хвилюйся, татку. Я все зроблю правильно.

Сонячний промінчик пробрався крізь фіранку й ліг татові на плече, ніби світла ковдра. У кімнаті стало тихо-тихо, тільки годинник цокав, відміряючи ту саму годину.

Полінка сиділа поряд і намагалася дихати так само тихо, як тато. Вона ще раз уважно подивилася на вже сплячого батька. В її голові вже визрівав план. Адже якщо лікар захворів і в нього зовсім немає сил — потрібні ліки.

— А якщо ліків немає... тоді треба їх зробити самотужки! І це будуть чарівні ліки, як у мультику!

Вона вже уявляла: величезний чаклунський казан, сяючі пігулки, трохи блискіток і кілька крапель веселкового соку. Все це неодмінно вилікує втомленого тата і поверне йому суперсили.

Полінка навшпиньках пробралася на кухню: зараз почнеться її маленьке чарівництво. Вона взяла велику чашку з написом "Best Dad" — сьогодні це був не просто посуд, а її магічний казанок.

І почалося! До чашки полетіли: залишки холодної кави з молоком (основа, щоб тато прокинувся справжнім супергероем), ложечка варення з шипшини (вітаміни для сили та гарного настрою), дрібка синього харчового барвника (щоб зілля виглядало по-

справжньому магічним), кілька горошин духмяного перцю (бабуся завжди додавала його "для здоров'я", коли щось готувала), різнокольорова присипка для пасок (щоб було красиво) і... крапелька м'ятної зубної пасти (щоб у тата був свіжий подих, як у принца).

Полінка з дуже серйозним виглядом перемішувала суміш зубною щіткою. Кожен оберт був частиною закляття: — Бууум! Та-та! Хоч-хоч! Хей-хей!

Коли зілля стало яскраво-синім і загадково запахли м'ята з перцем, вона обережно понесла чашку до вітальні. Але тато спав так солодко, що Полінка вирішила почекати.

— Нехай настоїться... — прошепотіла вона. — Чарівні ліки стають сильнішими, якщо трохи постоять.

Вона поставила чашку на столик поруч із диваном і відступила на крок. Сонячний "зайчик" упав прямо на синю рідину, змусивши її виблискувати.

"Може, сонячна магія зробить зілля ще потужнішим", — подумала Полінка.

Вона на хвилюк заплющила очі й підійшла до вікна так, щоб сонячний промінчик осяяв її обличчя. Теплий і лагідний, він одразу залоскотав їй щічку, і Полінка відчула себе справжньою Феєю. — У мене все вийде, бо я справжня чаклунка, — тихенько прошепотіла вона.

Поки зілля набирало магічної сили, Полінка встигла встатися на підлозі поруч із диваном. Вона чекала, коли нарешті мине та сама година... і раптом її погляд зупинився на Бароні.

Їхній золотистий ретривер мирно дрімав на килимі, але виглядав він якось... занадто буденно. Просто жовтий пес. Зовсім не святковий і зовсім не такий, як казковий герої.

— Бароне, тепер ти — мій принц! — урочисто прошепотіла дівчинка.

Вона дістала мамині акварельні фарби та набір наклейок із метеликами та зірочками. Робота закипіла: Полінка виводила яскраві смужки та візерунки прямо на шерсті, чіпляла кольорових метеликів, а на лобі у пса гордо красувалася рожева наклейка яскравої зірки з поні.

За п'ятнадцять хвилин Барон перетворився на справжній витвір мистецтва — щось середнє між зеброю та квітучою клумбою. Відчувши увагу, пес підвів голову і почав лагідно махати хвостом, ніби позував на подіумі.

— Гарний хлопчик! — похвалила Полінка.

За своє ангельське терпіння Барон отримав від неї сушку. Від щастя він закрутив хвостом так швидко, що в кімнаті здійнявся легкий вітерець.

Полінка задоволено усміхнулася: її головний помічник у магічній місії був готовий.

Уважно подивившись на Барона, Полінка лишилася задоволеною. Але на його яскравому фоні вона сама виглядала надто звичайно. Просто дівчинка у піжамі. Це зовсім не личило головній рятівниці тата!

— Справжня магія потребує гарного вигляду, — пробурмотіла вона собі під ніс.

Полінка навшпиньках підкралася до шафи, де внизу на полиці стояла велика коробка з новорічними прикрасами. За мить на світ з'явилася срібляста перука з дощичку, яка перетворила дівчинку на космічну принцесу. Але на цьому вона не

зупинилася. На обличчі з'явилася маска з пір'ям на резинці — тепер ніхто не впізнав би в цій чарівниці звичайну Полінку.

Замість мантиї вона накинула на плечі мамину велику шовкову хустку, закріпивши її на шиї величезною пластмасовою шпилькою для волосся "крокодил". Щоб хода була величною, Полінка взула мамині туфлі на високих підборах. Вони були завеликі й кумедно човгали по підлозі: *"Шльоп-цок, шльоп-цок"*. Залишилося тільки знайти чарівну паличку. Замість неї Полінка взяла довгу кухонну лопатку, обмотала її залишками рожевого серпантину й закріпила зверху новорічну зірку.

Тепер з дзеркала на неї дивилася не просто дитина, а справжня Верховна Фея Здоров'я. Полінка змахнула лопаткою-паличкою над головою Барона, і той у відповідь чхнув, піднявши в повітря хмаринку блискіток.

— Тепер ми готові, — урочисто прошепотіла вона. — Час повертати тата!

Але тато все ще міцно спав, і Полінка дивилася на його бліде обличчя, зітхнула й подумала:

— Такий блідий та втомлений...

Полінка дістала мамину косметичку й взялася до справи з ретельністю справжнього гримера. Спочатку вона густо натерла татові щоки рум'янами, аж поки вони не стали яскраво-рожевими, наче після доброго морозу. Потім, вирішивши, що лікарю пасуватиме колір неба, вона розтушувала на його повіках сині тіні. Щоб тато усміхався навіть уві сні, дівчинка підвела йому губи гігієнічною помадою з мерехтливими блискітками. Фінальним штрихом став "чубчик": оскільки волосся у тата було коротким, Полінка просто вчепила в нього п'ять різнокольорових шпильок-"крабиків", додавши зверху кілька зірок-наліпок. Тепер він нагадував не втомленого лікаря, а казкового короля, що щойно повернувся з вечірки ельфів.

Полінка задоволено відступила на крок і спостерігала за своїм творінням:

— Бароне, дивись! Тепер тато готовий до суперсили!

Барон весело завив, наче схвалюючи вибір кольорів і блискіток, а сонячний промінчик пробився крізь фіранку й ліг на татові плечі. Полінка знала: залишився останній крок — час чарівного зілля.

Коли в замку повернувся ключ, Полінка якраз намагалася приклеїти татові на лоб наліпку у формі сердечка.

— Татусю, майже готово! — шепотіла вона.

У квартиру зайшла мама.

— Я вдома! — весело промовила вона. — З бабусею все добре, просто тиск...

Але мама раптом замовкла в коридорі. Перед нею стояв різнокольоровий Барон, який махав хвостом так швидко, що майже здійняв пил. Його смужки й метелики блищали на сонці, а рожева наклейка-поні гордо сиділа на лобі.

Мама зайшла до кімнати й побачила картину, від якої можна було сміятися годинами: На дивані спав тато — тепер схожий на "індіанського вождя" в блискітках, щоки рум'яні, сині тіні на повіках, губи сяяли. Поруч з ним на столі чашка підозрілої

синьої рідини. Полінка взяла чашку та протягнула:

— Тату, пий! — вигукнула вона.

Тато підскочив, кліпаючи синіми повіками. Він глянув у дзеркало в передпокої, потім на Барона, потім на синю бовтанку в руках доньки... і розреготався так, що ледве не впав з дивана.

— Знаєш, — сказав тато, витираючи сльози сміху (і трохи рум'яна), — я ще ніколи не відчував себе таким... оздоровленим.

Мама сміялася разом із ними, обіймаючи свою "казкову команду". Барон радісно підстрибував.

Бабуся була в порядку, тато нарешті прокинувся, а синє зілля вирішили залишити для дослідів — пити його тато все ж таки побоявся.

Полінка тихенько усміхалася: її чарівна місія вдалася. Втомлений тато знову був супергероєм, Барон — зірка моди, а вся родина сміялася так голосно, що навіть сонячні промені з вікна стали танцювати від радості.

Але це ще не все, веселі події цього дня мали магичні наслідки. Так, так! Бо світ подарований тобі, ти також можеш подарувати тому, хто його потребує!

Наступного ранку тато збирався на зміну в дитяче хірургічне відділення у напівтемряві, щоб не розбудити своїх дівчат. Швидко вмився, схопив чистий халат і побіг рятувати світ.

Уже в лікарні, перед першою операцією, він зайшов у палату до шестирічного Артема, який дуже боявся майбутньої процедури й навіть трохи плакав.

— Ну що, друже, як настрої? — бадьоро запитав тато, схиляючись над хлопчиком.

Артем раптом перестав плакати, витер сльози кулачком і здивовано вказав пальцем татові кудись за вухо: — Ого... Лікарю, а вам теж за хоробрість дають наклейки?

Тато застиг. Він підійшов до дзеркала у палаті й нарешті побачив те, що не помітив удома. За його лівим вухом, мертвою хваткою трималася яскраво-рожева зірка-поні. Тато хотів було бігти в ординаторську та чимсь відчистити наліпку, але побачив, як загорілися очі в Артема.

— Розумієш, — тато таємничо підмигнув хлопчику, — це не просто наклейка. Це спеціальний датчик від Головної Феї Здоров'я. Вона вчора перевірила мої суперсили й сказала, що сьогодні я можу передати частину магії тобі.

Він дістав із кишені звичайний оглядовий ліхтарик, але для Артема це вже був магичний пристрій. Хлопчик розсміявся і вперше за ранок розслабився. І це було справжнє продовження Полінчиної магії, бо Артемчик теж став супергероєм та легко пережив операцію.

Ввечері, повернувшись додому, тато підняв Полінку на руки й міцно обійняв. — Твої ліки працюють, доню. Навіть краще, ніж я думав.

Полінка гордо погладила тата по голові й помітила, що зірочка на місці. Звісно, прошепотіла вона. Я ж її на слюнку приклеїла. Вона тепер назавжди! І ти мій

супергерой довіку!

20.01.2026р.